

Scepticus was hij nooit geweest en zijne ontkenningen hadden steeds hun grond daarin, dat vroegere overtuigingen voor betere hadden plaats gemaakt.

„En nu mijne Vrienden!” — zoo eindigde Scholten — „blijven geloof, hoop en liefde, en de meeste van deze is de liefde. Dit was mijn eerste, dit zij mijn laatste woord!”

De laatste les was geëindigd. Er heerschte een ademlooze stilte. Scholten zonk in zijn zetel. Mannenoogen waren met tranen gevuld.

„Nog één oogenblik,” sprak een stem uit de bank der professoren. Die stem behoorde aan Kuenen. „Nog één oogenblik! Uw leerlingen hebben te groote verplichting aan U, dan dat wij thans zouden kunnen zwijgen. Wél hebben uwe leerlingen bij meer dan ééne gelegenheid getoond te beseffen wat zij U te danken hebben. Maar toch vergunt Gij mij — waarschijnlijk den oudste uwer hier aanwezige discipelen — dat in deze laatste ure nog eenmaal uit te spreken. Wat hebben wij, de opeenvolgende geslachten uwer toehoorders, in U gevonden, bewonderd en liefgehad! Uw kloek geloof, uwe geestdrift voor de waarheid. Ja, voor veel, dat wij van U hebben geleerd, zijn en blijven wij U dankbaar. Maar dit waardeeren wij toch als het hoogste: aan het enthousiasme, hetwelk U bezielde, hebben wij, jongeren, ons opgericht en gesterkt! Wij, uwe ambtgenooten en uwe leerlingen, vergeten U nimmer!”

Wie met mij getuigen zijn geweest van dat oogenblik, weten, dat het niet vatbaar is voor beschrijving. De student, die aan het graf van Scholten het woord voerde, heeft het oogenblik, toen die twee mannen tegenover elkaar stonden, „een oogenblik van majesteit” genoemd.

En ja — toen, toen Kuenen zijn leermeester aansprak — toen hebben we gevoeld en gezien, waarom nu en in de toekomst de vreemdeling, die Leiden's Senaats-kamer bezoekt, bij de beeltenis van Scholten zal vragen naar die van Kuenen en bij het portret van Kuenen naar dat van Scholten.

Zoolang hunne namen zullen genoemd worden, blijven zij bij elkander behooren als Luther en Melanchthon.

Amsterdam, 6 Maart 1892.
